

Гого. У-у! Толкова много хора кждѣ има, дѣдо Боню?

Дѣдо Боню. Има, какъ да нѣма. Свѣтъ широкъ — хора много! Но пакъ не сж колкото звѣздитѣ, защото има звѣзди, които не сж на хора. Има „кола“, има „квачка“ . . . Тѣзи звѣзди не сж на хора, тѣ никога не падатъ.

Петъръ. Кола и квачка ли? Ами какъ стоятъ тѣ тамъ, на небето?

Дѣдо Боню. То не сж сжщински кола, а пакъ звѣзди. (Сочи съ ржка къмъ небето. Всички гледатъ нагорѣ). Е-е, кждѣ сж! Не видите ли ги? Четири като колелета, двѣ напредъ и една отстрана. Единъ човѣкъ си каралъ колата, излѣзълъ вълкъ и натисналъ едина волъ. Другиятъ се изтеглилъ и побѣгналъ настрана. Тамъ сж сега и колата, и воловетѣ, и вълкътъ. Е-е, единиятъ волъ, който избѣгалъ настрана, а другиятъ до возилото на колата. Вълкътъ е по-малкъ. Видите ли го какъ трепка до вола?

Всички дѣца. (Безъ Милка). Видимъ, видимъ!

Милка. (Слѣдъ другитѣ, като гледа настрана). Видимъ!

Гого. (Очудено цѣка съ езикъ). Колко много работи имало по небето! — И кола, и квачка, и волове, и вълкъ!

Дѣдо Боню. Всичко каквото има на земята, има го и на небето. Има хора, овчаръ, оралица, мома — всичко има. (Като сочи). Онова пѣкъ тамъ, дѣто се види като облаче, то е кумовата слама. Едно врѣме единъ човѣкъ кралъ слама отъ кума си, но Господъ не билъ съгласенъ на това, та кошѣтъ текълъ и сламата си останала по небето — да се приказва.